

Ordning samt vedrørende Lovens eventuelle Tillem্পning til Færøernes Tarv. Den anden af de kortfattede Paragraffer, § 1, indeholder Lovens Realitet, nemlig at det fremtidig skal paahvile Kommunerne at drage Omsorg for Lægehjælp for fattige eller alderdomsunderstøttede Patienter samtidig med, at Embedslægerne fritages for at yde kommunal Lægehjælp. Mod denne Realitet har jeg heller ikke noget at erindre og det saa meget mindre, som den sikkert i mangfoldige Kommuner allerede vil være foregrebet derved, at man helt eller delvis har ordnet den kommunale Lægehjælp udenom Distriktslægerne. Jeg finder altsaa denne Ordning naturlig og tidssvarende. Jeg tror, at Virkningen af Lovforslaget vil forme sig derhen, at der i Praksis bliver frit Lægevalg ogsaa for fattige og alderdomsunderstøttede, der derved bliver sat i Stand til blandt Byens eller Oplandets Læger at vælge den Læge, de har mest Tillid til og Sympati for, en Ordning, som jeg, som sagt, finder naturlig, tidssvarende og human.

Saa vender jeg mig til de 4 Paragraffer med den udførlige Tekst. De omhandler de Foranstaltninger, der er trufne til Besværgelse af de Stridigheder, der maatte rejse sig af Ordningen i § 1. Det er ved denne Side af Lovforslagets Konstruktion, at jeg nærmest har fæstet mig. Thi den synes at forudsætte en ikke ringe Stridbarhed indenfor Lægestanden. Denne Forudsætning er imidlertid vitterlig urigtig. Vi ved fra Behandlingen i det andet Ting, at den ærede Repræsentant for Saksjøbing (Rørdam), der selv er Læge og om denne Sag kan udtale sig med al saglig Autoritet, gjorde gældende, at der findes neppe noget mere fremsommeligt Folkefærd end Lægerne. Og naar man sammenholder denne Fredsommelighedsattest med de omfattende Foranstaltninger, der i de 4 Paragraffer indeholdes ikke alene angaaende Bilæggelsen af opstaaede Stridigheder, men ogsaa Afværgelse af opdukkende Stridigheder, jævnfør § 3, 3die Stykke, maa man som Fredsven glæde sig over, at Udsigten til Fred kan opretholdes, og stole paa, at de særlig trufne Foranstaltninger ogsaa virkelig i Praksis vil vise sig i Stand til at betrygge Freden. Det i § 2 omhandlede Raad vil jo væsentlig komme til at fungere til Opretholdelse af Freden. Jeg maa nu sige, at i alt væsentligt tror jeg, at den ærede Repræsentant for Saksjøbing har Ret i, at Lægerne i det hele og store er et fredsomligt Folkefærd. I alt Fald kan jeg ud fra mit Kendskab til de paagældende For-

hold sige, at jeg ikke har Indtryk af, at der angaaende den kommunale Lægepraksis rejser sig hyppige Stridigheder eller Stridigheder af vanskelig Natur. Men naturligvis, de kan og vil opstaa, og under de Omstændigheder bliver det af Betydning, at man har en hensigtsmæssigt sammensat Voldgiftsdomstol til at bilægge og afværge saadanne Stridigheder. I § 2 gives der Regler for, hvorledes det paagældende Raad skal sammensættes. Der vil naturligvis angaaende Hensigtsmæssigheden af den paagældende Sammensætning kunne være Plads for divergerende Anskuelser. Jeg tør ikke bestride, at den i § 2 tilsigtede Ordning er god og forsvarlig, men i enkelte Henseender er min Tvivl dog blevet vakt. Ærede Medlemmer vil se, at Halvparten af Raadet, de 3 Kommunerepræsentanter, vælges af de kommunale Raad henholdsvis i København og Frederiksberg eller Købstædernes kommunale Fællesrepræsentation eller Sogneraadforeningerne. Jeg synes, at dette er ganske rigtigt, idet Sagerne jo kan være af noget forskelligartet Beskaffenhed, og de maa afgøres under Hensyn til de forskelligartede Forhold i Hovedstaden, Købstadkommunerne eller Landkommunerne. Dernæst vælges de 3 Læger af den almindelige danske Lægeforening, men der vælges kun eet Sæt Læger, der altsaa skal medvirke ved Sagernes Afgørelse i de forskellige Arter af Kommuner. Og der forekommer det mig tvivlsomt, om man har ramt det rette, thi naar det anses for rigtigt at have særlige kommunale Repræsentanter for de forskellige Arter af Kommuner, synes det at være nærliggende at rejse det Spørgsmaal, om det ikke vil være hensigtsmæssigt at have et Sæt Læger for hver af de forskellige Arter af Kommuner, der medvirker ved Afgørelsen af opstaaende Sager. Jeg nævner det blot, fordi jeg, som sagt, synes, at Betragtningen ligger nær, men mine Tvivl i saa Henseende er i øvrigt ikke af afgørende Natur.

Endnu skal jeg med Henblik paa det foreliggende Lovforslag blot gøre opmærksom paa et Punkt, hvor der hos mig har rejst sig Tvivl om Lovforslagets Affattelse. Jeg sigter til første Stykke af § 5, hvor der siges, at hver af Parterne kan „indbringe saadan Tvist for Raadet til Voldgiftsavgørelse med bindende Retsvirkning for begge Parter, hvis Overenskomsten indeholder Vedtagelse i saa Henseende og ikke er tilvejebragt af Raadet ifølge § 3 ved en Afstemning, hvori Opmand har deltaget“. Som det staar her, gælder denne Passus: „ikke er tilvejebragt af Raadet